

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Székesfehérvár XXV. évi 167.

Péntek 1918. júl. 26.

Elfizetés helyben:		vidéken:	
1 óra	2 K	1 óra	2.50 K
1 évre	24 K	1 évre	30 K

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Szent István-tér 1. Telefon 208.

Felelős szerkesztő: Hajós József.

A kereszténységért s a magyarságért

írta: Dr. Prohászka Ottokár.

A Központi Sajtóvállalat értesítőjének vezéretikéből.

A Központi Sajtóvállalat R. T. hallatlan: Magyarországon alig remélt eredményt ért már el, mikor a részvénytulajdonosok részében a kilenc millió koronát túlhaladta.

Ezt az eredményt először is a finansziális fenékhullámnak nevezem, mely végigsöpör a hazugság s vakmerőség piszkos rekvartjain, végig a szellemtelenség s erkölcstelenség lapályain, hol idegen faji érdekek s a pénzhatalom garázdálkodik s sajtót tart fenn, mely a profit s a rebach taktusára hallgat; de látok benne nagy szellemi reakciót is, mely a nemzet s a keresztény lélek életöztönéből fakad s a mely a közélet s a közérzés mezején végre tisztító munkát akar végezni... vödörrel mondjuk a tisztább érzések fenékhullámával.

A keresztény erkölcsiséget s a nemzeti érzést illetőleg, a mi sajtóink által irányít vesztett. Neki más irányít vannak s más csillagai, igazság, tisztaság, eszményesség, helyes életmód, nemzeti érzés, ösztönösség vezet! Onnan az egyre alacsonyabb s durvább hang mért hát, "wie der Scheim" is, so denkt er."

Azért bizony itt vödörökre — mondjuk, fenékhullámra lesz szükség, mely a lelkekben, a közérzésben s a közvéleményben lerakott sarat kimossa s mely nyakon öntse azt a lelket piszkító sajtót is. Van aztán még egy tisztító s felszabadító munkája a jó sajtónak, melyet el kell végeznie, föl kell szabadítania az írókat, kik kényszerűségből állnak a dekadens sajtó szolgálatában.

A pénz e részben csak eszköz: ahogyan ott diktál még világnézetet is úgy segítsen itt hitet s meggyőződést; ahogyan ott írnak kenyérért kapott koronák fénye mellett, úgy írjanak itt az eszmények verőfényében.

Ez az írói függés a rabszolgaság legszomorubb neve.

Ezt a rabszolgaságot azonban csak pénzzel lehet megtróni. Legyen hát elég hozzá: szabadítsuk fel azokat, kik szabadságról írnak szolgatollakkal, kik mosléköt kevernek, mert hát vályuknál állnak, akik gyöngyöket is tudnának hinteni, de most csak kukoricát szórnak. — ezt azért, mert az kell s nem a gyöngy.

A keresztény sajtó tehát egyszerűen föl s abadítása akar lenni a sajtónak. A sajtószabadság megvan ugyan, a törvényben, de nincs meg az életben; mert minden szabadság fölött a pénz uralkodik; az diktál; az fűtyül a törvényre, fűtyül az íróknak s azok úgy táncolnak, ahogy neki tetszik. Igazi szabadságot csak az adhat politikában épp úgy, mint az írói hivatásban, aki a gazdasági függetlenséget biztosítja, aki a mi esetünkben, oly gazdasági alapot teremtené az íróknak, hogy azt írhatnak, amiben hisznek s úgy írhatnak, ahogy szeretnének.

Furcsa bizony a sorja a szellemi munkásnak. Van lelke, szelleme; volna a szegénynek hite s eszményisége is; szeretné szolgálni fáját s nemzetét s nem a kapitalista, nemzetközi érdekdedést; van tolla s szármalása is; de előtte tántorg a kalamáris s abba a tintát a diktáló hatalmak öntik. Abba a tintába azután belekevernek sötét világnézetet, piszkos fekete érzéseket, gyűlöletet és mérget s a tollat az íróknak abba a tintába kell belemártania s a vezércikkeket azzal írnia, a gondolatokat a mérges lével muszáj aláfestenie, a híreket ezzel torzítani dictandó keil írnia; dictandó harcolnia. Így kívánja ezt a vezető érdekcsoportok szája; s ez iztól keseredik el a keresztény nép lelke s idegen lesz otthon, idegen lesz hitével, erkölcsével, hazájával, vérfével szemben.

Ó az átkos tinta: az ide-

gen tinta; nincs abban vérből, könnyből egy csepp sem! De hát né legyen ez az út

a tinta, legyen út a vér, mi nálunk a keresztény lélek s a magyar vér!

Mit várhatunk a jövőtől?

Miköz világi nagy veszedelmek kerül az bizony nem sokat tervezetni a jövőről, hanem csak azt nézi, miként juthat ki minél előbb ebből a veszedelméből. Ez természetes is, ha azonban a veszedelmes helyzet rögtön katasztrofális hevessége nemlér enyhébbé, valik hogy a bajba jutott ember nyugodtan vizsgálhatja helyzetét, akkor már megkezdődik bizony a jövőre való tervezgetés is s ezt az életföntartási ösztönt azazoló tervezgetést hamarom én eléggé jelenlévő a világháború ördök évében. Ma mindenki fásultan, legfeljebb önmagával elfoglalva áll napján. Alig akad a nagy tömegben egy-két idealista lélek, aki a közjert, a nemzet jövőjének biztosításáért valamit mozditana.

S ha mégis akad egy-két a nemzet jövőjért aggódó munkásszerető lélek, azt lesajnálják, meggyűlölik s munkáját kritizálva lebecsülik. Főn és főn, a politikai téren csak úgy mint a társadalmi, ipari és kereskedelmi téren csak egyéni érdekeit s a pénz illekedést lá-

tal támogatott nemzetközi radikalizmus ellen.

Keresztény magyar nem lehet nemzetközi radikalista! Mert minden keresztény magyarnak tudnia kell, hogy ez a nemzetközi radikalizmus halálos ellenség egy a magyarságnak, mint a kereszténységnek, haza és vallásátlulás nélkül tehát senki sem állhat zászlójuk alá. Első rendű sürgös kötelességünk az okszéri földmívelés is. Ne felejtsük el soha, hogy földmívelő ország vagyunk. A mi népünk, a 20 millió kitévő polgarainkból 14 millió a földmíveléssel foglalkozik, illetve földmívelésből él. Ha azonban azt akarunk, hogy ez a 14 millió ember földje után akkor is megélhessen, amikor majd a világháború után biztosan bekövetkező nagy mérvű adózásos reánk zuhan, akkor már most meg kell a népet az okszéri gazdálkodásra tanítani, mert a mostani gazdálkodási tudományával nem lesz képes terheit elviselni.

Nyílt fölök ugyanis, hogy több mint 30 milliárd kor. háborus terhünk van. Ezt a há-

adóból annak a nemzetiségűeknek kell kifizetnié, a mely a mai becslés szerint 125 milliárd ér. A föld, mint el nem rejtethő birtok óriási megterhelhetőnek néz eljibe. Jó lesz azért annak teherviselési képességét már most fokozni, kitönten csödbe jutunk.

Ez a nagyobb fokozott teherviselés a földnek csak úgy érthető el, ha gazdakörök útján a földmíveléssel foglalkozó népünk, alapos oktatásban részesül. No jajgassunk hát, tehetetlen gyermek módra, hanem ébredjünk föl eddigi kislelőküzdő álmunkból, igaz, hogy eddig már sokat vesztettünk a hazai földből, de még nem mindent!

Meutisük meg a még meglevő ker. magyar birtokot a tolakodó, nemzeti létünk iránt érzékelen idegenek, főleg a zsidóság inváziója ellen, mert örök igazság marad: akié a föld, azé az ország! A harmadik első rangú köteleesség, amelyet már most minden ker. magyarnak vállalnia kell: az erősen nemzeti és keresztény politika felkarolása.

A nemzeti érzés erős hangoztatása nem sovinizmus többé

Ki törődik má közérkössel, közzel, a ker. magyarság jövőjével? Kapkodás, zűrzavar, bizonytalanság és halálos közömbösség minden téren. Seholy egy mentő gondolat, hanem inkább gyáva csüggedés és bűnös semmi tevés közt nézzük, hogy miként rohannak reánk a modern technika minden vívmányával a mi ellenségeink s miként vetik magukat ezer fűrtaggal a ker. magyarság szellemi, erkölcsi és anyagi javaira, hogy elraboljanak tőlünk mindent, a miket ezer éven keresztül vérrel és becsülettel munkával szereztünk. Az első kötelességünk, a mivel a mi ker. magyarországnak tartozunk a fölszabítás ebből a halálos álmából meg kell őtteni minden keresztény magyarnak szabás a hazában, hogy a katonai kötelezettségünk kívül vannak nekünk, igen sürgös egyéb kötelezettségeink is, a melyeknek teljesítése alól hazatérülés nélkül senki sem vonhatja ki magát. Ilyen elsőrendű sürgös kötelessége minden ker. magyarnak küzdenie a zsidószabatkömvés berkekben szétletett s a szociáldemokracia ál-

